

פרשת ויגש

"וַיֹּאמְרוּ אֶל פְּרַעֲהוּ רְעֵה צֹאן עֶבְדֶיךָ גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲבוֹתֵינוּ". (מז, ג)

יוסף הצדיק קרא לאחיו וביקש מהם, כאשר תבואו אל פרעה תגידו לו: "אנחנו רועי צאן". משום שמלאכה זו תועבה למצרים וממילא ישלח אתכם לגושן, שם תעבדו את ה' כרצונכם. האחים עשו כבקשת יוסף. וכאשר באו לפני פרעה אמרו לו: "עבדיך רועי צאן מנעורינו ועד עתה, ותועבת מצרים כל רועה צאן". "האם אתה רוצה שנתקוטט עם המצרים".

פרעה הבין אותם. "צודקים!" אמר להם. "קחו את ארץ גושן". והנה למחרת אומר פרעה ליוסף שמע, "אולי יש ביניכם אנשי חיל, רועי צאן בשבילי? יש לי הרבה צאן: "ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי". וכאן נשאלת השאלה: הרי תועבת מצרים כל רועי צאן ואיך יש לפרעה צאן? איך?

תירץ רבי שבתי יודלביץ זצ"ל: תועבת מצרים זה בשביל העם. אבל בממשל ובפרלמנט, מאז ומתמיד עשו ככל העולה על רוחם. אכלו בשר שחטו צאן. והיו רועי צאן... ממשלה זה אחרת... בצמרת השלטון עושים מה שרוצים.